

list í BankNordik

upp verkini í stásiliga bygninginum varð latin upp í hendurnar á listaum-mælara, kurator v.m., Kinna Poulsen.

Kurator í fokus

Tess meiri merkiligt var tað, at tað var kurator sjálvur sum trein fram á sjónvarpsskíggjan, tá bygningur og innrætting skuldu umtalast seinasta fríggjadag. Her fór Kringvarpið annars frá armslongdarregluni, sum er galdandi fyri øll ummæli, og sum jú eisini varð brúkt í førinum við arkitekturunum, nevniliga at um-mælari og tann sum gjørt hevur, ikki er ein og sami persónur.

Til tað ber til at siga, at tað í Kinna Poulsensa føri meira snúði seg um eina umtalu enn eitt ummæli, men soleiðis gjørdust fortreytirnar í innslagnum ógreiðar og gruggutar. Antin visir tú fram, og her er tað náttúrligt, at tann sum hevur staðið fyri ger tað. Ella eisini ummælir tú – og so er tað fakfólk uttan í frá, sum fær orðið.

Og hvussu er so uppheingingin, sum Kinna Polsen hevur staðið fyri? Ja, fyri tað fyrsta má sigast, at minni pláss er, enn tað var fyrr. Tí saknast sjálvandi fleiri av týðningarmestu verkunum í savninum. Tað er kortini løgið, at ikki var pláss fyri einum einasta málningi hjá Ruth Smith, og harafturat, at ein av seinnu strand-armyndunum hjá Mikines á la Jens Søndergaard kundi verið skift út við eina betri. Kanska skift út við einum øðrum listafólki – har er ríkiligt at velja burtur úr.

Kinna Poulsen hevur skrivað eina stóra bók um Steffan Danielsen, og fleiri av hansara verkum eru eisini

hongd upp. Tá hon er best, er listin hjá Nólsoyarmálaranum dragandi við blandinum av strangleika, góðvarni og tí hugtølandi. Men verkini eru ógvuliga ymisk til dygd, og tað verður váttað til fulnar av fleiri vánaligum myndum, sum eru hongdar upp, og sum ikki tæna listamanninum til æru.

List og gongir

Í nýggja høvuðssætinum er trupult at heingja upp tí veggirnir ganga út frá »torginum«, sum sum gongir. Har eru kortini veggir sum síggjast burtur frá og sum kunnu síggjast í einum breiðum vinkli. Tað eru veggir, sum avgerandi bjóða til ein stóran málning, men her hevur Kinna Poulsen ferð eftir ferð sett ein størri málning saman við einum minni og enntá við felags undirkanti. Úrslitið verður, at eyguni hálast upp ella niður eftir vegginum og tiskil burtur frá myndini. Eina ferðina hendir tað enntá við einum óviljaðum skemtligum úrslitið, sum tá ein málningur hjá Ingálvi av Reyni fer í samrøðu við eina illa hvítaljón frá Den Kongelige Porcelænsfabrik.

Kinna Poulsen hevur fleiri ferðir í orði og gerð lagt sjógv millum seg og eina klassiska uppheingingar-aðalreglu, men tað kann also eisini gerast ov smart. Til dømis er ein stór mynd eftir Ingálv av Reyni kroyst inn í eina myrka gong. Hóast gongin tó víðkast seg, rópar tann sterki málningurin eftir meira plássi at síggjast í, og har er eisini ein stórus veggur við góðum ljósi aðrastaðni í húsinum.

Gongir eru ringar at heingja list

upp í. Ikki minst tí at myndirnar á veggjunm síggjast, meðan tú flytir teg og síggjast frá síðuni, og tað er við til at gera tær til reina prýðing. Tí er tað heldur ikki eitt gott hugskot at heingja tey fyrru verkini hjá Mikines júst í slíkar gongir. Myrk og lagnutung, sum tey eru, krevja tey frið og pláss uttanum og egna seg avgjørt ikki til at verða upplivað við ferð eftir gongini.

Tað er kortini eitt annað meira ítøkiligt vandamál við gongunum. Tær eru trongar, og tiskil ber meira enn so til at renna seg í myndirnar og skamfila tær. Tað er at síggja til eitt vilkor, sum Kinna Poulsen ikki hevur hugsað um í uppheingini. Eitt hættisligt dømi eru tríggar málningar eftir Thomas Arge. Teir hanga tó ikki í einari gong, men millum teir og ein skivu ganga umleið 170 starvsfólk hvønn dag til og úr arbeiði. Og tey koma álvarsliga tætt at málningunum, sum eg legði til merkis, tá eg fylgdist við nøkrum starvsfólkum gjøgnum starvsfólkaatgongdini. Myndirnar hjá Thomasi Arge er ógvuliga viðbreknar, tí tær eru málaðar við centimetratjúkkum lagi av máling. Flyt myndirnar!

Einshátting

Í »ummælinum« av sínari egnu uppheinging rósti Kinna Poulsen serliga útskiptingini av rammunum, sum er framd í stórum tali. Tær nýggju rammurnar eru ein smalur blágráur listi, og tað kann saktans vera, at tær gomlu ikki allar hava verið so vakrar ella í góðum standi. Tað eru heldur ikki øll listafólk, sum geva rammunum gætur, sum verða settar

uttanum verkið. Men Thomas Arge gæv teimum gætur, og í tí førinum er tað ivasamt at skifta rammurnar út, sum tað nú er gjørt.

Ein góð ramma skal bæði halda fast við og ríka málningin innanfyri. Og tað er ivasamt, hvussu væl tær nýggju rammurnar gera tað, til dømis á einum gráum betongveggi. Hartil kemur, at mong lørift eru lin og bukla út og inn. Tað sær mishátt og fesjut út. Tað hevði verð eitt gott hugskot at spent málningarnar upp, nú teir kortini skuldu hava nýggjar rammur.

Tað ringasta við nýggju rammunum er kortini, at tær taka burtur sermerkið í einstaka verkinum. Tað

sama hvussu stór tey eru, stíllur og persónligur listabúni, verða verkini einsháttað sum eitt hermanning. Og hvør er so einsháttingin? Jú, tað er ein, sum fær málningarnar at laga seg til vanliga skrivstovulandslagið og serliga laga seg til flatskíggjarnar, sum teir ofta hanga undir liðini á.

BankNordik hevur fingið eina »smarta« uppheinging, har farvegurin eftir kuratorin er alt ov týðiligur. Tað er ein framvísing, sum ikki er nóg góð fyri listina og ei heldur fyri bankan.

Týðing: Malan

